

Mor Salomó Marquès, un dels pares fundadors de la Universitat de Girona

Va esdevenir el primer degà de la Facultat de Ciències de l'Educació de la UdG

Salomó Marquès MANEL LLADÓ.

Salomó Marquès i Sureda (l'Escala, 1942) ha mort aquest matí als 84 anys. Referent de la pedagogia catalana i de la investigació en història de l'educació, va ser una de les figures clau en la creació de la Universitat de Girona i l'ànima de la Facultat de Ciències de l'Educació.

Natural de l'Escala, la seva família es va establir a Girona. Fill de mestra i vinculat des de ben jove als Minyons Escoltes, va fer de l'educació, la fe i el compromís amb el país els pilars de la seva trajectòria vital. Després d'estudiar Teologia al Seminari de Girona i Pedagogia a Roma, es va especialitzar en història de l'educació i

va iniciar una destacada carrera acadèmica. El 1973 comença els estudis de Ciències de l'Educació al Col·legi Universitari de Girona i el 1978 es va llicenciar en Ciències de l'Educació per la Universitat Autònoma de Barcelona, on va formar part de la primera promoció. La seva tesi de llicenciatura li va valer un gran reconeixement, al treure a la llum la segona part de les Instruccions per a l'ensenyança de minyons, una obra publicada el 1749 per Baldori Reixac. Aquell any va iniciar la seva docència al Departament de Ciències de l'Educació de la UAB i es va doctorar tres anys després amb una tesi sobre l'ensenyament a Girona al segle XVIII.

Va tenir un paper determinant en la posada en marxa de la Universitat de Girona l'any 1991. Marquès va establir-se a la Facultat de Ciències de l'Educació, actualment la Facultat d'Educació i Psicologia, on va esdevenir el primer degà des del 1991 fins al 1994. Allà va convertir-se en catedràtic en teoria i història de l'educació i va ensenyar Història de l'Educació en els graus de Pedagogia i d'Educació Social. També va ser president de la Societat d'Història de l'Educació dels Països de Llengua Catalana.

Bona part de la seva recerca es va centrar en la recuperació de la memòria dels mestres republicans exiliats després de la Guerra Civil. El Fons del Magisteri Exiliat de Catalunya, un aplec de 45 arxivadors que contenen 545 dossiers de mestres republicans que treballaven a Catalunya i van haver de marxar a l'exili aquella primavera del 1939. Aquesta tasca el va convertir en una de les veus de referència en els àmbits de la pedagogia i la memòria històrica a Catalunya. Amb una extensa producció acadèmica i divulgativa, va contribuir a preservar el llegat d'aquells professionals de l'ensenyament que van ser represaliats o obligats a abandonar el país.

El passat mes de maig va rebre un emotiu homenatge

[<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/16-educacio/2641977-mon-marques-l-educacio-per-a-un-mon-millor.html?cca=3>] a l'Auditori Josep Irla de Girona, acompanyat de la seva companya de vida, Montse Terrades. Durant l'acte es va presentar el llibre Salomó Marquès: educació, memòria i democràcia, una obra que recull apunts biogràfics i repassa les principals aportacions que va fer com a docent, investigador i defensor de l'educació pública. L'any

2006 se li va concedir el premi Mestres 68 i la Distinció Jaume Vicens Vives. Aquell mateix any va ser nomenat professor emèrit de la Universitat de Girona.

“Un home savi i pletòric, compromès amb el seu temps,” el definia l'escriptor Josep Maria Fonalleras. La seva mort deixa orfe una generació de pedagogs i investigadors que van trobar en Marquès un mestre compromès amb el coneixement, la memòria i la construcció d'una societat més justa.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2654344-mor-salomo-marques-un-dels-pares-fundadors-de-la-universitat-de-girona.html>